

Til beskæftigelsesminister Peter Hummelgaard Thomsen,
beskæftigelsesordførerne og Folketingets Beskæftigelsesudvalg

Aarhus, den 3. april 2022

**Reformer af førtidspension har svækket respekten for den empiriske virkelighed og
kompensationen for nedsat arbejdsevne. I bør lempe lovgivningen fundamentalt!**

*Kære beskæftigelsesminister, beskæftigelsesordførere og medlemmer af Folketingets
Beskæftigelsesudvalg.*

Førtidspension har over tid skiftet status fra social- til beskæftigelsespolitik. Den seneste reform af førtidspension og fleksjob fra 2013 af daværende beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, som nu er statsminister, har fuldstændiggjort denne transformation.

Konsekvensen for de syge borgere er, at respekten for deres sygdomsvirkelighed og de lægelige dokumenter i sagen har været faldende. Tidligere tiders førtidspension som kompensation for faktisk manglende erhvervsevne er blevet erstattet af en ideologi, hvor arbejdsevne eller manglen på samme er en potentiel tilstand, en prognose for fremtiden, som borgeren skal kunne dokumentere, og hvor førtidspension alene er den allersidste udvej, når selv en ubetydelig arbejdsevne ikke kan "udvikles" efter lang tids afprøvning.

Det er en logisk følge af ændringer i tilkendelsesmetoden siden 2003, at udredningsforløb bliver længere og mere omfattende end tidligere. Det peger forskere på området på – se uddybning i min artikel i aprilnummeret af Kritisk Debat:

<http://kritiskdebat.dk/reformer-af-foertidspension-har-svaekket-respekten-for-den-empiriske-virkelighed-og-kompensationen-for-nedsat-arbejdsevne/>

Beskæftigelsespolitikken er totalitær og skader titusindvis af syge borgere

Den nuværende beskæftigelsespolitik for syge har totalitær karakter, er grundlæggende umenneskelig og skader syge borgere.

Reformen er i årevis blevet kritiseret massivt fra mange sider for, at nogle af disse lange udredningsforløb har gjort folk endnu mere syge, end de var i forvejen. Jeg er én af disse kritikere.

Psykiastrifonden og Sind er en anden. De har i en stor og meget omtalt sociologisk undersøgelse i 2019 af 1400 sygemeldte borgere i jobcentersystemet dokumenteret dette. Konklusionerne er markante, alvorlige og væsentlige:

- Hver anden sygemeldte tilknyttet et jobcenter har erfaret, at jobcentret i sagsbehandlingen har tilsidesat deres helbred og set bort fra speciallægeerklæringer.
- Næsten syv af ti oplever, at jobcentret belaster deres livskvalitet.
- Godt tre af ti beretter, at jobcentret har sat gang i aktiviteter, der direkte har forværret deres helbred.
- Knap seks af ti har oplevet et pres fra jobcentret i forhold til at arbejde mere, end de kan magte.

- De sygemeldte oplever usikkerhed, utryghed og angst om fremtiden, uforudsigelig sagsbehandling og endeløse afklaringsforløb. Følelse af håbløshed og manglende værdighed er udbredt.
- Mere end to af ti sygemeldte har tanker om, at livet ikke er værd at leve.
- Knap én af ti personer overvejer selvmord.

Jo længere tid sagsbehandlingen og jobcenterforløbet varer ud over det første halve år, jo mere syg bliver borgeren, og jo mere belaster tilknytningen til jobcentret livskvaliteten. Tid er liv – og krav om unødvendigt lange afklaringsforløb for syge er lig med røveri og ødelæggelse af liv!

At lægeudtalelser ignoreres og jobcentre i nogle tilfælde skubber syge borgere ud i selvmord, må betragtes som meget, meget alvorlige konklusioner. Det er i bogstavelig talt livsnødvendigt, at lægeudtalelser fremover får forrang i sagsbehandlingen, og at jobcenterforløbene afkortes. Det har i årevis været et massivt ønske fra mennesker med handicap og varig sygdom samt deres mange repræsentanter: Udredningsforløbene skal forkortes til et overskueligt niveau, dokumentationskravene til tilkendelser af førtidspension skal mindskes, og syges sociale sager skal flyttes ud af beskæftigelsespolitikken!

Da den meget lange sagsbehandlings- og jobafprøvningsperiode i den nuværende lovgivning om førtidspension som nævnt er en logisk følge af de ændrede tilkendelsesprincipper og den ændrede tilkendelsesmetode siden 2003, er det også en forudsætning for at begrænse sagsbehandlingstiden for førtidspension og øvrige ydelser i beskæftigelsespolitikken, at Folketinget ændrer *hele* lovgivningen fundamentalt i forhold til den omfattende, bureaukratiske tilkendelsesstruktur og krav til dokumentationen. Lovgivningen skal ændres, så den respekterer syges virkelighed og balancerer den med de realistiske eller måske snarere urealistiske perspektiver for en ansættelse på arbejdsmarkedet.

Der skal lovgives med fokus på faktiske realiteter, ikke på hypotetiske forestillinger og hokuspokus!

Det er mit og mange andre syge menneskers store ønske og rimelige krav til jer, der sidder på og med lovgivningsmagten.

Hvad er de egentlige intentioner bag nedbrydende beskæftigelsespolitik?

Til sidst en kommentar til de såkaldte intentioner med reformen af førtidspension og fleksjob, som de fremgår af den politiske aftale herom fra 30. juni 2012.

I aftalen stod der herom, at flest muligt skal i arbejde og forsørge sig selv; at adgangen til førtidspension skal begrænses; og at fleksjobordningen skal målrettes, så også personer med en lille arbejdsevne kan komme ind i ordningen.

Ville reformen dække et reelt behov for arbejdskraft på arbejdsmarkedet? Efterspørger arbejdsgivere meget syge mennesker, der har en meget svingende og lav arbejdsevne, som har brug for mange kompensationsordninger for overhovedet at kunne præstere at fremmøde?

Nej, det efterspørger arbejdsmarkedet ikke, og vi kender konsekvenserne af den førte politik! Det ses alene af, at det er så svært for syge og handicappede at få et job på arbejdsmarkedet – selv nu, hvor arbejdsgiverne skriger på arbejdskraft. Alene af fleksjobvisiterede venter omkring 15.000

aktuelt på at få et fleksjob. Og titusindvis af øvrige personer i ressourceforløb og på kontanthjælp venter også på at blive afprøvet. Til hvad?

Det fremstår meningsløst, at I, der sidder med den politiske magt på Christiansborg – i regeringen og i forligspartierne – fortsætter med at fastholde og føre en politik, der primært skader titusindvis af syge mennesker, der både bliver mere syge og mindre arbejdsdygtige, nogle dør endda, undervejs i de mange år lange afklaringsforløb; forløb som i øvrigt hvert år koster mindst 13 mia. kroner i driftsomkostninger til den ene absurditet efter den anden.

Hvilke behov er det så, skiftende regeringer har søgt at dække med denne lovgivning og oprettelsen af den? Hvorfor fastholder I, der sidder på magten, en så umenneskelig, absurd og vanvittig dyr politik, der skader og nedbryder mennesker og samfundet?

Hvordan kan I blive ved med at påstå og selv tro på, at I havde gode intentioner med reformen?

Når politik har mistet forbindelsen med virkeligheden, så skaber det naturligt stor vrede i den befolkning, som rammes af lovgivningen og forvaltningen. Det er udtryk for disrespekt for menneskers tid og liv, at man ikke tager deres sygdomsvirkelighed og deres reelle, nedsatte eller ikke-eksisterende arbejdssevne alvorligt.

Det er også disrespekt, når man siger, at det handler om at placere syge borgere på arbejdsmarkedet, når de i virkeligheden ikke får lov til at være det, men bliver placeret mange år på en ventestation. Det er ikke "berøring med arbejdsmarkedet". Det er jo løgn. Og de, der formår at få et minifleksjob på få timer, er også hårdt pressede af et ofte for højt timetal samt manglende og utilstrækkelige kompensationsordninger. Mange fleksjobbere får med tiden et dårligere funktionsniveau, dels som følge af progression i deres sygdom(me), dels pga. et for højt timetal og krav om at skulle kunne forbedre arbejdsvevnen i minifleksjob.

Mange af disse minifleksjobbere ender på en førtidspension. Det var vel heller ikke meningen med reformen, at de få, som faktisk formår at udholde lange udredningsforløb, kravle gennem nåleøjet til et minifleksjob og lande et minifleksjob, så også skal presses yderligere, så de alligevel skubbes ud og ikke får den eftertragtede plads på arbejdsmarkedet?

Hvis regeringen og de politikere, som repræsenterer aftalepartierne bag reformen, vil kendes på et minimum af respekt for den empiriske virkelighed, for logisk argumentation, økonomisk ansvarlighed, menneskelighed og social ansvarlighed, så er det altså nu, I skal ændre lovgivningen fundamentalt og blandt andet få forkortet hele udredningsforløbet!

Så er det nu, I skal gøre op med de gennemgribende forringelser af vilkårene for førtidspension og fleksjob, som Mette Frederiksen og forligspartierne vedtog i 2012.

Med venlig hilsen

Lisbeth Riisager Henriksen

lisbeth.riisager@gmail.com